

KARDEŞ KAVGASI

"Kan, bazen masada oturmak için değil... masada hesaplaşmak için akar."

İki kardeş yine aynı kahvehanedeydi. Yine birbirlerine aynı şüphecilikle bakıyorlardı.

Ama bu kez içeride başka kimse yoktu. Kahveci, dostunun ricasını kıramamış, mekanı iki saatliğine onlara bırakmıştı.

Gökkurt, küçük kardeşinin bakışlarında hâlâ öfkenin izlerini görebiliyordu.

Ama bu sefer... bariz bir yumuşama da fark etmişti.

Hakan'ın kokusu bile değişmişti. Bu, zihinsel bir dönüşümün işaretiydi. Gökkurt, bu değişimin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

Küçük kardeşi, sanki Gökkurt'ta tutunacak bir dal arıyormuş gibi, gözlerinin içine bakıyordu.

Aslında sadece gözlerine değil...

Onun ruhuna, geçmişine, taşıdığı yüke ve hâlâ kapanmamış yaralarına bakıyordu.

Bu sorgulayıcı bakıştan rahatsız olan Gökkurt, gözlerini çayına kaydırды.

Hakan, o anı fırsat bilerek hızla konuşmaya başladı. Sesi sertti ve şüphe doluydu.

-- Sen bu işe nasıl bulaştın?

-- O ikisini nereden tanıyorsun?

Bir an için suratını ekşitti.

-- Senin gibi meczup bir asker eskisinin...

-- **Biz dahil tüm güvenlik birimlerini topyekun teyakkuz durumuna geçiren...**

-- **Ulusal güvenlik meselesiyle ne alakası olabilir?**

Bu kez şaşırma sırası Gökkurt'taydı.

Olayın önemini tahmin ediyordu ama iki zavallının öldürülmesinin bu kadar büyük bir meseleye dönüştüğünü düşünmemişti.

Yine de çabuk toparlandı. Alaycı bir tebessümle karşılık verdi:

-- **Kızlar peşimi bir türlü bırakmıyor da...**

-- **Kahrolası karizmam işte.**

Hakan, elindeki dosyayı sinirle masaya fırlattı. Bu hareketiyle adeta “**Dalga geçmeyi kes!**” diyordu.

Sonra bıkkın bir nefes alıp mırıldandı:

-- **Babama verdiğim söz olmasa...**

Cümlelerin devamı gelmedi. Ama Gökkurt duymuştu. Yine de istifini bozmadı.

Aralarındaki karmaşık ilişkiyi daha da gelecek bir adım atmaktan kaçındı.

Hakan, fazla zaman kaybetmeden anlatmaya başladı. Çok fazla detaya girmeye niyeti yoktu.

-- **O ikisi...**

-- **Türkiye'nin tüm uydularının yörünge kodlarını hazırlayan bilim insanlarıydı.**

-- **Ayrıca, ulusal güvenlik açısından kritik olan, donanımsal yükseltmelerden sorumluydular.”**

Sözlerine kısa bir ara verdi. Gökkurt'un tepkisini ölçmeye çalıştı.

Ama karşısındaki yaşlı adamın yüzü hâlâ taş gibiydi. Hiçbir ifade yoktu.

Hakan dişlerini sıktı. Sabrını zorlayarak sesini biraz daha yükseltti:

-- **Dediklerimi anladığını pek sanmıyorum.**

-- **O kadar dinozorlaşmışsın ki, hangi çağda yaşadığını unuttun sanırım.**

-- **Bu insanlar, ülkenin hem şu anki hem de gelecekteki teknolojik altyapısının baş mimarlarıydı.**

Ama bunların hiçbiri Gökkurt'un umurunda değildi.

O, bırak bilgisayarı... ev telefonunu bile yıllar önce çöpe atmış bir adamdı.

Onun için önemli olan ne kodlar ne de donanımlardı... Önemli olan tek şey, **neden** ve **kim** sorularıydı.

“**Çeneni çok yorma.**” dedi kısa ama soğuk bir tonda.

-- Benim asıl ilgilendiđim, "neden?" ve "kim?" kelimeleri.

Hakan, derin bir iç çekti. Başını iki yana salladı, kendini yatıştırmaya çalıştı.

-- Sanırım senin o taş kafana bir şey sokabilmenin imkanı yok.

-- Neyse... Dediđin gibi olsun.

Ellerini dizlerine yerleştirdi. Derin bir nefes aldı. Ve teker teker anlatmaya başladı:

-- Tam olarak nedenini hâlâ bilmiyoruz.

-- Ama elimizde çok sağlam bir tahmin var.

-- Son projeleri...

...

5

SUSKUN MİRAS

“Bazen bir dize, sadece geçmişî anlatmaz; kaderi hatırlatır.”

Gökkurt öne doğru eğildi. Ellerini kavuşturmuş, dirseklerini masaya dayamıştı. Hakan’ın söylediklerini can kulağıyla dinliyordu.

Ama Hakan hâlâ tereddüt içindeydi.

Ulusal güvenliği ilgilendiren, böylesine büyük bir gerçeğı bu adama anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdı.

Fakat...

İlk karşılaşmalarından bu yana geçen sürede, içinde bir şeyler değişmişti.

Olayı araştırırken bir yandan da başka bir şey yapmıştı:

Babası Tamer’in, ölüm döşeginde kendisine emanet ettiğı günlüğü ve notları yeniden gün yüzüne çıkarmıştı.

Yıllarca dokunmamıştı o deftere.

Babasına duyduğu öfke... gurura karışan bir kırgınlık...

Ama Gökkurt ile karşılaşması, içinde bastırdığı bir şeyi tetiklemişti.

Dindirilemez bir merak hissi.

Gökkurt ile babası arasındaki gerçek ilişkiyi öğrenmek istiyordu. Bu yüzden, o küçük defteri zorla da olsa araladı.

Ve ondan sonra... Babasıyla ilgili bildiğı her şeyin **yanlış olduğunu** fark etti.

Tıpkı babası gibi...

Kendisinin de aynı yolu tercih etmek zorunda kalacağını, acı bir biçimde fark etti.

Günlükte, Gökkurt'un yaşadığı cehennem de tüm detaylarıyla tasvir ediliyordu.

İşkenceleri. Acıyı... Ölmek isteyip de ölememeyi.

Ama yine de hayata tutunmayı

Tamer Komutan satırlarında, küçük bir çocuğun anlayamayacağı bazı şeylerin büyüdükçe kavranabileceğini umut etmişti.

Ve şimdi, o umut... gerçeğe dönüşüyordu.

Çünkü ne de olsa, Hakan'ın damarlarında onun kanı akıyordu.

Tıpkı babası gibi...

Şerefli ve onurlu bir adamdı.

Ve şimdi biliyordu ki, başka bir yolu seçmesi mümkün değildi.

Hatta, eğer Gökkurt'un yerinde o olsaydı, belki de çoktan canına kıymış olurdu.

Ama Gökkurt sebat etmişti.

Dayanmış ve ne olursa olsun yaşamaya devam etmişti.

Küçük kardeş, gizliden gizliye abisini takdir etmeden duramadı.

Fakat daha da ilginç olan bir şey vardı:

Babası, günlüğünde bazı şeyleri özellikle yazmamıştı. Yürütülen projenin adını da detaylarını da gizlemişti.

Her şeyi yalnızca tek bir ifadeyle anmıştı:

“O elim deney.”

Bunu, oğlunu o karanlığa bulaştırmamak için bilerek yapmıştı.

Ama hesaba katmadığı bir şey vardı:

Oğlu Hakan'ın, bir gün MİT Dış Operasyonlar Başkanı olacağı...

Komutan Tamer'in oğlunu koruma çabası boşa çıkmıştı.

Hakan, ne olursa olsun "O elim deneyi"

öğrenecekti.

...

Yarım Kalan İnfaz

“Bazen geçmiş, öldü sandığın bir düşmandan daha canlıdır.”

Arada yaşananlar bunlardı.

Küçük kardeş Hakan’ın Gökkurt’a karşı tavrındaki yumuşamanın asıl sebebi buydu.

Ama... buz dağları bir günde erimezdi.

Karar vermek istercesine yaşlı adama uzun uzun baktı.

Ve sonunda aradığı şeyi buldu:

Demir gibi bir irade...

Ve katıksız bir güven hissi.

Gökkurt’un öyle bir aurası vardı ki, Hakan gözünü bile kırpmadan onunla ölüme giderdi.

Bu yüzden anlatmaya başladı. Tüm detaylarıyla...

-- **Bilmem, biliyor musun ama...**

-- **Uydular sayesinde toprak altındaki maden yatakları tespit edilebiliyor.**

-- **Bu rutin ve bilindik bir teknik.**

Hafifçe gerindi. Yüzüne bir gurur ifadesi yerleşti

-- **Ama bu ikisi başka bir şey daha yapmışlar.**

Ardından ifadesi yeniden normalleşti.

“Ülkemiz tam bir deprem bölgesi.” dedi sakince.

Gökkurt, “Eee?” der gibi hafifçe kaşını kaldırdı. Ama Hakan hiç oralı bile olmadan devam etti:

- Deprem sonrası ortaya çıkan gaz türlerini ve miktarını analiz ederek...
- Maden yatağının niteliğini daha iyi anlayabileceklerini düşünmüşler.
- Uydulara bir sürü farklı yeni yazılım yüklemişler.
- Kamera fonksiyonlarını, analiz algoritmalarını da değiştirmişler.

Gökkurt’un dikkat kesildiğini görünce, Hakan alaycı bir ifadeyle ekledi:

- Hiç öyle bakma...
- Ne yaptıklarını sana anlatabilecek kadar zeki değilim.
- Bin tane bilimsel zamazingo.
- Gerisini sen anla işte...

Gökkurt hafifçe geriye yaslandı. Tatmin olmuş gibiydi. Ama zihninin derinliklerinde tanıdık bir senaryo dönüp duruyordu.

O iki zavallı, bulmamaları gereken bir şeyi bulmuştu.

Hakan hâlâ konuşuyordu ama Gökkurt, nereye varacağını çoktan anlamıştı. Sözünü kesti:

- Demek ki...
- Ne bulduklarını söyleyemeden infaz edildiler.

Hakan, hafifçe başını eğdi. Bakışlarında, “*Senin gibi deneyimli bir katilden de bu beklenirdi,*” der gibi bir ifade vardı.

- İstanbul'da yapılacak NATO toplantısından önce...
- Cumhurbaşkanı ve Hükümet üyelerine bizzat bilgi vermek istemişler.

Sesi çok az olsa titredi.

- Ne yazık ki muvaffak olamadılar.

Gözlerini bir an yere indirdi. Ama yas tutulacak zaman değildi. Devam etti:

- Öğrendiklerimiz bundan ibaret.
- Türkiye'nin kaderini değiştirebilecek bir olayda...
- Elimizde şu an için hiçbir şey yok.

-- Her şeyi yükledikleri sabit disk ise... kayıp.

Gökkurt, onun devam etmesine fırsat vermeden araya girdi:

- Nedenini anladık.
- Geriye "Kim?" sorusu kaldı.

Hakan, sözünün kesilmesine hafif bozuldu. Ama yalnızca ufak bir iğnelemeyle cevap verdi:

-- Sabır kelimesinin anlamını bilmiş olsaydın, o konuya geleceğimi anlardın zaten.”

-- Neyse... Sadede gelsem iyi olacak galiba.

-- Yoksa “nato kafa nato mermer” bir askerle uğraşmak zorunda kalacağım.

Gökkurt gülümsedi. İğnelemenin altında belli belirsiz bir nezaket vardı. Bu adamda neyin değiştiğini bir kez daha merak etti.

Bu sırada Hakan devam etti:

-- O konuda elimizde sadece ufak bir fısıltı var.

Abisine baktı. Ve sadece iki kelime söyledi:

-- Kanlı Yıldız.

O kelimeler, Gökkurt’un beyninde zillerin çalmasına yetti.

İsmi çok iyi tanıyordu.

Uluslararası terörizm sahnesinde bir zamanlar epey nam salmış, kirli bir taşeron örgüt.

Parayı veren için her şeyi yapan, pislik içinde yüzen bir paralı asker birliği.

Ama ortada büyük bir sorun vardı:

O örgüt, on yıl önce yeryüzünden silinmiş olmalıydı.

Ve bunu yapan da bizzat kendisiydi.

Çünkü o birliğin tüm üyelerini... kendi elleriyle parçalamıştı.

Bir an için doğru duyup duymadığından emin olamadı. Teyit etme ihtiyacı hissetti:

-- Emin misiniz?

İstihbarat şefi sessizce başını salladı.

Teyidi alır almaz, Gökkurt hafızasını yoklamaya başladı.

“Nerede hata yapmıştı? Kimi elinden kaçırmıştı?”

Ama tam o anda... Kalbi hüznle doldu.

Köpeği Duman aklına gelmişti.

Duman...

Aslında örgütün eski liderinin köpeğiymişti.

...